

Vi ønsker en boligpakke, der sikrer flere almene boliger og renovering af almene boliger, og nogle byggefag taler allerede nu om 25 pct. arbejdsløshed, så det er ikke noget, der skal komme om ½ år, det er noget, der skal igangsættes nu, så folk ikke i stedet skal gå på understøttelse.

Vi taler om en pakke for boligejere, der på grund af krisen kommer i klemme. Vi foreslår, at boligejerne kan få en slags boligsikring, så de kan blive boende og børnene ikke bliver tvunget til at flytte fra skole og kammerater, men til gengæld siger vi, at vi skal have pant i huset, sådan at en eventuel senere friværdisværdistigning går til tilbagebetaling af boligsikringen.

På samme måde foreslår vi, at staten, i forbindelse med at boliger kommer på tvangsauktion, så der er fare for, at familierne kommer ud for den sociale katastrofe, det er at være tvunget til at flytte, kan tilbyde at købe huset på tvangsauktionen, hvis det er sådan, at de, der bor i huset, ønsker at blive boende som lejere.

Så skal vi huske, at folk faktisk bliver arbejdsløse, og at det typisk er sådan i dag, at understøttelsen udgør mindre end halvdelen af den løn, man havde, før man blev arbejdsløs. Hvis begge i en familie bliver arbejdsløse, er det simpelt hen en katastrofe, og også hvis en bliver arbejdsløs, er det tit en katastrofe; man har måske sat sig for dyrt i et hus, fordi man ikke kunne få et hus, der var billigere. Derfor mener vi også, at en af de ting, der skal frem i debatten nu, er nødvendigheden af at hæve dagpengene for arbejdsløse og dagpengene til kontanthjælpsmodtagere, sådan at folk har mulighed for at leve et nogenlunde ordentligt liv, så længe arbejdsløsheden er og vil være voksende i en periode – det kan vi se. Derfor skal dagpengesatsen sættes op.

Sådan en pakke foreslår vi, for den er efter vores opfattelse billigere og koster mindre end de 100 mia. kr., regeringen mener der er til rådighed, men det er i hvert fald sådan, at penge vil blive brugt mere fornuftigt på den her måde, end de gør ved at give lidt åndedrætskølle til bankerne. Desværre vil Folketingets øvrige partier – det har vi også hørt under debatten – ikke være med til sådan en samfundspakke, og det vidste vi jo godt i forvejen. Men vi synes, det er meget vigtigt, at det af en debat som denne konkret og klart kan ses, at der er et alternativ til det bare at poste milliarder og milliarder ud i bankerne. Der er faktisk mulighed for at bruge pengene mere målrettet til at løse de problemer,

der findes ude i samfundet, og det er det, vi har ønsket at vise med det her forslag.

Kl. 13:32

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Økonomi- og erhvervsministeren.

Kl. 13:32

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne takke Folketingets partier for en god og grundig debat i dag. Vi står over for store udfordringer, dansk økonomi er tydeligt påvirket af den globale finansielle krise og de svage internationale vækstforhold. Der er stor usikkerhed om, både hvor dyb og hvor langvarig den økonomiske krise bliver, og en af de helt centrale faktorer er pengeinstitutternes kreditgivning i de kommende år.

Hvad der måske har manglet lidt i debatten i dag, har været en erkendelse af, at banker og realkreditinstitutter løser en væsentlig opgave ved at sikre finansiering til kreditværdige virksomheder og husholdninger. Det er i hvert fald ikke et synspunkt, som Enhedslisten har givet udtryk for mange gange under debatten, tværtimod. Og det er, som om man ikke har erkendt, at det er nødvendigt at have kreditformidlingsinstitutioner i et samfund for at skabe et grundlag for vækst til gavn for hele samfundet.

Forudsætningen for, at kreditinstitutter kan give kredit, er, at de har et kapitalgrundlag, der er tilstrækkeligt. Det vil sige, at den polstring, der skal være af kapitalen, skal være tyk nok til at modstå de tab, der følger i kølvandet på en vending af konjunkturerne. Det lægger et stort pres på pengeinstitutterne, da de private investorer i den aktuelle situation er meget tilbageholdende med at skyde yderligere kapital ind i bankerne.

Uden adgang til kapital har pengeinstitutterne faktisk en vej frem. De kan nemlig vælge at sige: Så slanker vi balancerne. Det betyder, at man strammer op på lånevilkår for virksomheder og husholdninger for selv at klare sig igennem. At ende i sådan en situation er det, der teknisk betegnes som en kreditklemme, og det betyder, at sunde og veldrevne virksomheder og borgere har svært ved at skaffe finansiering. Det skader væksten, og det skader vores beskæftigelse. De historiske erfaringer er da også, at de samfundsøkonomiske effekter af kapitalmangel i den finansielle sektor kan være betydelige og langvarige.